

บทที่ 4

บทสรุป

ในการแปลบทที่ 1 ถึงบทที่ 3 ของวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนเรื่อง “อีไลจาห์แห่งบัคซ์ตัน” (Elijah of Buxton) ของคริสโตเฟอร์ พอล เคอร์ติส ผู้แปลได้นำทฤษฎีด้านการแปลที่ได้ศึกษามาประยุกต์ใช้จริง โดยเลือกผสมผสานระหว่างการแปลตรงตัวและแปลแบบเอาความเข้าด้วยกัน ซึ่งจากการลงมือปฏิบัติจริงนี้ ผู้แปลยังได้เรียนรู้ถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในขั้นตอนต่างๆ ของการแปล พร้อมเรียนรู้วิธีแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นอีกด้วย

เนื่องจากวรรณกรรมเรื่อง “อีไลจาห์แห่งบัคซ์ตัน” ของคริสโตเฟอร์ พอล เคอร์ติส เป็นงานเขียนสำหรับเด็กและเยาวชน ด้วยเหตุนี้ นอกจากการมุ่งนำเสนอเนื้อหาและอารมณ์ของเรื่องให้ผู้เขียนต้องการสื่อต่อผู้อ่านให้ได้ถูกต้องและครบถ้วนใกล้เคียงกับต้นฉบับแล้ว ผู้แปลยังต้องระมัดระวังในการเลือกใช้ภาษาให้ถูกต้อง เหมาะสมกับกลุ่มผู้อ่านซึ่งเป็นเยาวชนอีกด้วย

ในขั้นตอนการทำความเข้าใจเรื่องนี้ แม้ผู้แปลจะแปลเพียงเนื้อหาในบทที่ 1 ถึงบทที่ 3 ของเรื่อง แต่จำเป็นต้องอ่านเรื่องราวให้จบทั้งเล่มหลายรอบ พร้อมทั้งวิเคราะห์องค์ประกอบต่างๆ ของเรื่อง อาทิ ลักษณะงานเขียน ภาษาที่ผู้เขียนเลือกใช้ ทั้งในระดับเสียง คำ โครงสร้างประโยค และระดับเนื้อประโยคเพื่อให้สามารถทำความเข้าใจต้นฉบับได้อย่างถ่องแท้ ในการทำความเข้าใจต้นฉบับนั้น ผู้แปลพบประเด็นที่น่าสนใจประเด็นหนึ่งคือ ลักษณะการใช้ภาษาถิ่น (colloquial/vernacular) โดยผู้เขียนตั้งใจใช้ในบทสนทนาของเรื่องนี้ เนื่องจากตัวละครส่วนใหญ่เป็นทาสหรืออดีตทาสผิวดำ เดิมทีผู้แปลคาดว่า การใช้ภาษาเช่นนี้จะก่อให้เกิดปัญหาในการทำ ความเข้าใจต้นฉบับ แต่พบว่าผู้แปลสามารถเข้าใจเรื่องได้ เพราะแม้จะต่างจากภาษาอังกฤษแบบ ภาษาทางการ แต่สามารถคาดเดาคำที่ถูกต้องได้ ทำให้ไม่เกิดปัญหาจนถึงขั้นไม่สามารถ แปลภาษาของคนผิวดำได้ นอกจากนี้ผู้แปลยังประสบปัญหาในการทำความเข้าใจเนื้อเรื่องในระดับ หนึ่ง ส่วนหนึ่งเกิดจากความสามารถด้านภาษาของตัวผู้แปลเอง ซึ่งสามารถแก้ไขปัญหาได้โดยการ ค้นคว้าเพิ่มเติม และสอบถามจากผู้รู้ เช่น เจ้าของภาษา หรือผู้มีความสามารถแบบทวิภาษาคือ เชี่ยวชาญทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยในระดับใช้เป็นภาษาแม่ นอกจากนี้ เพื่อให้เข้าถึงกับ ฉากที่ใช้ในการดำเนินเรื่อง อันส่งผลถึงการกระทำ และความคิดของตัวละครในเรื่อง ผู้แปลยังได้ ค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ผู้เขียนใช้อ้างอิงในการดำเนินเรื่อง เช่น ความเป็นมาและ

ลักษณะทั่วไปของนิคมบัคซ์ตัน เพื่อนำมาประยุกต์ใช้วิเคราะห์ความหมายของต้นฉบับ และทำความเข้าใจเนื้อหา อันจะนำไปสู่การถ่ายทอดเป็นฉบับแปลที่ดีต่อไป

ในระดับการถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล ผู้แปลพบว่าแม้จะทำความเข้าใจต้นฉบับมาอย่างถี่ถ้วนแล้ว แต่กลับมีปัญหาเกิดขึ้นในการเลือกใช้คำในการถ่ายทอด ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างของโครงสร้างทางภาษาและวัฒนธรรมระหว่างภาษาอังกฤษและภาษาไทย ทั้งในระดับเสียง ระดับคำ ระดับประโยคและเหนือกว่าประโยค ซึ่งผู้แปลแก้ปัญหาเหล่านี้โดยการนำความรู้ด้านภาษาศาสตร์เข้ามาประยุกต์ใช้ในการปรับบทแปล โดยเลือกสรรคำในภาษาไทยให้เทียบเคียงกับต้นฉบับในแง่รูปแบบและความหมาย ขณะเดียวกันยังต้องคงความเป็นธรรมชาติในภาษาไทยเอาไว้ นอกจากนี้ ยังมีการแก้ปัญหาในระดับการถ่ายทอดโดยการปรับรูปประโยคและเรียงลำดับความคิดใหม่ เพื่อให้ได้บทแปลที่สื่อความหมายของต้นฉบับได้ถูกต้อง ครบถ้วน และใช้ภาษาได้อย่างสละสลวย เป็นธรรมชาติ

จากการแปลวรรณกรรมสำหรับเด็กและเยาวชนเรื่อง “อีไลจาห์แห่งบัคซ์ตัน” (Elijah of Buxton) ของคริสโตเฟอร์ พอล เคอร์ติส จนถึงการวิเคราะห์ปัญหาและนำเสนอวิธีการแก้ไข ผู้แปลพบว่าแม้ความรู้ความสามารถเชิงภาษาจะเป็นวัตถุดิบสำคัญของการแปล แต่การทำงานแปลให้ได้ชิ้นงานที่มีคุณภาพนั้น ไม่สามารถอาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญด้านภาษาเพียงอย่างเดียว กล่าวคือผู้แปลต้องหาความรู้เพิ่มเติมในสิ่งที่แปล เพื่อให้สามารถเข้าใจเนื้อหาที่ปรากฏในต้นฉบับได้ถูกต้อง และมีความเข้าใจ อันจะนำไปสู่การถ่ายทอดสู่ฉบับแปลที่ถูกต้อง เหมาะสม และทำให้ผู้อ่านได้รับอรรถรสจากการอ่านงานแปลใกล้เคียงกับการอ่านต้นฉบับจริง